

- „Ennyi jelt tett közöttük...”: mennyi jelt tett Jézus az én életemben? Amikor megszólított, hittem, hogy „ez Ő”. De azt is üzent: „add át az életedet”. – Abban kellett volna hinniük, hogy Jézus Isten Fia. Hitték, hogy Isten a világot teremtő, fenntartó Úr. Ha az Ő Fia szólít, hogy kövessem, akkor Ő nekem Uram, Övé vagyok én és mindenem. Akinél ez nem valósul meg a gyakorlatban, az nem hisz Jézusban. Aki visszatart tőle valamit („ez az enyém, ezt hagyd meg nekem, Uram, ebben hadd döntsek én”), az nem hisz Jézusban. – A jelek, amiket tett (akár megtérésem előtt, akár utána), mind azért vannak, hogy vegyem észre, hogy Ő szemmel tart, munkálkodik, és higgyek benne, kövessem.
- „Uram, ki hitt a mi tanításunknak” (Ézs 53,1): a szenvedő, Önmagát feláldozó Messiásról. „Az Úr karja kinek jelentetett meg”: Ézsaiáson keresztül mindazoknak, akik hisznek. Mert arra hív az Úr, hogy személyesen neki higgyek. De ők másmilyen Messiást vártak: olyat, aki a földön láthatóan megvalósítja Isten országát. Ma olyat várnak (és ígérnek), aki sikereket ad: a világiaknak pénzt, egészséget, a formális keresztyéneknek „világegyházat”, a hívőknek világméretű ébredést. – Ezeket nem ígérte Isten és nem adja Krisztus. Örök életet ad, és az Ő országát, amely nem e világból való.
- „Megvakította szemeiket...” – Isten nem ezzel kezdi. Először mi vakítottuk meg magunkat, a bűnesetkor. Aztán Isten ad lehetőséget, hogy lássunk – hallás és az ebből jövő hit által. „Uram, hogy lássak” – Jézust látja meg legelőször. Aki nem kéri, az nem fog látni. – Miután megláttam Jézust, elkezdem úgy látni magamat (és másokat, a világot), ahogy Jézus látja. „Veszélyes.” Akarok-e látni? Ha nem akarok, nem is fogok – de akkor meg sem térek, és meg sem gyógyulok. – „Ezeket mondta Ézsaiás”: ugyanaz, nem „második” és „harmadik”. Elejétől végig a Messiást hirdette, aki eljött, és „ennyi jelt tett...”, mégsem hittek benne. A hallásból nem lesz automatikusan hit, az „csak” döntés elé állít. – „Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és nekik is adná Lelkét...”: akik azt mondják, hogy hisznek Jézusban, mind hirdetniük kellene.
- „A farizeusok miatt nem vallották meg” – akik azt gondolták, hogy ők vannak legközelebb Istenhez, azok lettek hangadók Krisztus elutasításában. Tőlük „kellett” félni. Miért? Sokra tartották a maguk kegyességét. Aki bevallja, hogy Krisztusban hisz, ezzel azt is bevallja, hogy nincs elegendő „saját kegyessége”, azaz bűnös. Ha vállalom, hogy Krisztushoz tartozom, kirakatba kerül, hogy bűnös vagyok. Ez arra alkalom, hogy beszéljek arról a Krisztusról, aki eltörölte a bűneimet, és eltörölheti a „tiedet” is. – De akkor sem fognak megdicsérni. Ezért aki „jobban szereti az emberek dicséretét”, nem vallja meg Krisztust...
- „Aki hisz énbenem...”: Jézust az Atya küldte. Üzenete: ne féljetelek hozzám jönni, valóban az Atyához, Istenhez juttok – és „senki sem jöhet az Atyához, csakis énáltalam”.
- Ez Jézus utolsó nyilvános beszéde szenvedése és halála előtt – összefoglalás: ki Ő, miért Őbenne kell hinni. Hangzik (hangzott; ezután majd a tanítványokon keresztül hangzik) az Ige, és szétválaszt: aki hisz, az nem marad a sötétségben; tudja, hova megy; nem marad benne sötétség, rejtett bűn. Aki nem hisz, azt maga az Ige ítéli el: mert döntés elé állít, és aki nem akar „látni”, nem is fog.
- Jézus azért jött, „hogy megtartsa a világot” – aki Őt kérte, hogy tartsa meg. Az „utolsó nap” közel van. Akkor a be nem fogadott Ige fogja elítélni azokat, akik nem fogadták be, de Jézus tartja meg azokat, akik befogadták.